

cházel od soudu, jenž v tuzemsku vykonává soudní pravomoc, nýbrž by tento soud zároveň vykonával soudní pravomoc jako výron tuzemské státní svrchovanosti. To plyne jednak z toho, co již bylo řečeno, jednak z ustanovení § 2 ex. ř., kde ponechává se strancu místo působnosti úřadu, od něhož exekuční titul pochází, a za rozhodnou prohlašuje se pouze okolnost, že onen úřad podléhá úřadu tuzemskému, a posléze z úvahy, že vykonatelnost soudních nálezů jest právě tak, jako sama úprava právního poměru soudním nálezem, prostým důsledkem státní svrchovanosti, jejíž výkon na soudy je přenesen. Nevýkonává-li tudíž soud na tuzemském státním území soudní pravomoc ze svrchovanosti tuzemské státní výsosti, nemůže nálezům svým propůjčiti tuzemskou vykonatelnost a dlužno vykonatelnost jeho nálezů v tuzemsku posuzovati dle týchž zásad, jako vykonatelnost exekučních titulů, jež v cizině cizozemským úřadem byly zřízeny. By tedy exekuční titul, o který jedná se v tomto případě, mohl býti dožádaným soudem vykonán, musela by zaručena býti vzájemnost způsobem, naznačeným v § 79 ex. ř. Porěvadž této podmínky zde není, není exekuční titul zde vykonatelným.

Čís. 551.

Vládní nařízení ze dne 1. dubna 1919, čís. 167 sb. z. a n. netýče se jen účtů běžných, girových, vkladů a pod., nýbrž vztahuje se na účty vůbec.

(Rozh. ze dne 15. června 1920, Rv II 39/20.)

Sporné strany byly od června 1917 v obchodním spojení v ten způsob, že žalující firma (Linec) zasílala v různých časových obdobích žalované firmě (Mor. Ostrava) nestejné částky peněžní, žalovaná pak zasílala žalující rovněž v různých mezidobích uhlí a to v cenách, jež nedosáhly výše zasílaných částek peněžitých. Linecká firma domáhala se vydání přebytku v korunách československých. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** žalobě vyhověl, máje za to, že plněním jest Moravská Ostrava, pročez dlužno plniti dle § 6 nařízení ze dne 10. dubna 1919, čís. 186 sb. z. a n. v korunách československých. **O d v o l a c í s o u d** rozsudek potvrdil a uvedl mimo jiné v d ů v o d e h: Nelze přisvědčiti námitce odvolatelově, že jest tu použití nařízení ze dne 1. dubna 1919 čís. 167 sb. z. a n., dle něhož účty, jichž majitelé jsou na území bývalého Rakousko-Uherska mimo obvod republiky Československé, dlužno uzavřít k 26. února 1919 a výplaty z nich nesmí se státi v kolkovaných bankovkách československých. Nejdeť tu o konto žalobci od žalovaného otevřené, o výplatu salda vyplývajícího z tohoto konta, nýbrž o zpětné zaplacení kupní ceny následkem stornování kupní smlouvy.

N e j v y š š í s o u d žalobu zamítl a uvedl po stránce právní v

d ů v o d e h:

Dovolání, opírajícímu se o dovolací důvod §u 503 čís. 4 c. ř. s. jest vyhověti. Dovolání shledává právní posouzení věci po několika stranách vadným, než pro řešení sporu jest rozhodnou otázkou, zdali právní názor v rozsudku odvolací stolice projevový ohledně nařízení vlády českoslo-

venské ze dne 1. dubna 1919 čís. 167 sb. z. a n. jest správný čili nic. Toto nařízení ustanovuje, že účty, jichž majitelé jsou na území bývalého Rakouska a Uherska mimo obvod Československé republiky, dlužno uzavřít k 26. únoru 1919 a výplaty z nich nesmí se státi v bankovkách kolkovaných československých. Rozsudek v odpor vzatý má za to, že nařízení tohoto v přítomném případě nelze užítí proto, že se zde nejedná o nějaké konto, žalobci od žalovaného otevřené, a o výplatu salda z tohoto konta; než s názorem tím nelze souhlasiti. Jak z přednesu stran a předloženého žalobcem výtahu z obchodní knihy na jevo jde, byly obě sporné strany od června 1917 v ten způsob v obchodním spojení, že žalobce v různých časových obdobích zasílal žalovanému nestejně částky peněžní, žalovaný pak rovněž v různých mezidobích zasílal žalobci zboží a to v cenách, jež co do výše se zasílanými obnosy peněžními se neshodují. Výtah zmíněný obsahuje 10 zásilek peněžních, naproti tomu 5 zásilek zboží (faktur). Obnos zažalovaný jest účetním výsledkem plynoucím ze sčítání obnosů žalobcem zaslaných a odečtení součtu plnění žalovaným konaných. Jedná se zde tedy o účet ve smyslu kupeckém i právnickém. Zmíněné vládní nařízení ze dne 1. dubna 1919 nečiní rozdílu, o jaký účet se jedná, zejména neobmezuje platnost svoji na účty běžné, girové, vklady a pod., nýbrž vztahuje se na účty cizozemců vůbec, a zapovídá jich placení v měně československé. Zákaz ze dne 10. dubna 1919 čís. 187 sb. z. a n. v druhém odstavci šu 6 zachovává toto nařízení vlády výslovně v platnosti, čímž ustanovení předcházejícího odstavce prvního téhož šu, pokud jde o cizozemce, obmezuje. Příčí se proto žalobní žádání, jež se domáhá placení v měně československé, ustanovení řečeného nařízení vlády republiky československé ze dne 1. dubna 1919, a bylo proto žalobu z tohoto důvodu zamítnouti.

Čís. 552.

Zákon o požadovacím právu drobných pachtýřů (ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n.).

Projevil-li propachtovatel před 1. srpnem 1914, že odnímá pachtěři pozemek, nelze dovolávat se šu 6, odstavec první, zákona, byť i pozemek dle onoho projevu odevzdán byl pachtěrem po 1. srpnu 1914.

(Rozn. ze dne 22. června 1920, R I 395/20.)

Nárok pachtýřův, by mu byl postoupen pozemek do vlastnictví, s o u d p r v é s t o l i c e zamítl z toho důvodu, že požadovatel nebyl nepřetržitě v pachtu pozemku od 1. října 1901. Rekursní soud usnesení zrušil a nařídil soudu první stolice, by o pachtýřově přihlášce dále jednal. D ů v o d y: Soud první stolice nevzal zřetele na možnost vytčenou v § 6 zákona, zda pozemek odňat stěžovateli propachtovatelem po 1. srpnu 1914 proto, aby docíleno bylo vyššího pachtovného. Stěžovatel tvrdí, že pozemek byl mu odňat propachtovatelem po sklizni 1914 proto, poněvadž nevyhověl vlastníkovu požadavku na zvýšení pachtovného o 160 K. Odpovídá-li toto tvrzení stěžovatelovo pravdě, měl by návrhovat nárok na pozemek podle § 6 přes to, že pachtovní poměr skončil roku 1914.

N e j v ý š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.